Drets i llibertats: exercim-los bé

Mentre escric aquest article acabo de rebre les previsions de les manifestacions que demà diumenge (avui per al lector) hi haurà arreu del territori català. A Lleida, Tarragona, Girona i sobretot Barcelona, se'n preveuen de molt importants; la de Barcelona, de nivell quatre amb una previsió d'assistència d'unes cinc mil persones, més del doble que la més multitudinària dels darrers dies.

Haurà acabat una setmana que ha estat malauradament convulsa i que ha situat el Departament d'Interior en el debat informatiu i en el polític. La sentència que implicava l'entrada a presó del raper Pablo Hasél, i el manament judicial per executar-la (d'obligat compliment pels Mossos d'Esquadra com a policia judicial), va ser executada en un dispositiu impecable per part de la policia; tothom ho va poder veure en directe i l'opinió va ser unànime al respecte. Aquest fet no és gens menor i és bo que sigui conegut; la detenció va ser practicada per agents de la Brimo i dels ARRO mitjançant l'exercici de la mediació, primer per anar desallotjant la universitat de la molta gent que impedia l'accés al senyor Hasél, i segon per procedir a la seva detenció. Facilita entendre aquesta forma de procedir el fet que el cap de la Brimo sigui el primer cap que va tenir el cos de Mossos d'Esquadra de l'àrea de mediació, i que el comissari responsable sigui un comandament expert també en aquesta matèria.

Com a lletrat, tinc claríssim que la sentència de l'Audiencia Nacional és injusta, ja que es basa en un tipus penal ranci, d'un altre temps, en què els delictes d'opinió marcaven, i marquen, els límits del que es pot dir o no, del que es pot cantar o no. Sentència injusta dictada per un tribunal de Madrid que provoca un rebuig massiu arreu del país i arreu de l'Estat, que s'expressa al carrer i que una part de la ciutadania ho fa violentament, en alguns casos amb una violència inaudita, com vam veure en l'atac a la comissaria de Vic o en el vandalisme viscut en altres ciutats i a Barcelona de manera especial. Nits consecutives de desordres per part d'una minoria violenta han fet que el debat se situï sobre l'actuació policial, que la injustícia de la sentència passi a un segon pla i queda en tercer pla la necessitat que qui hagi promès una reforma penal exprés per corregir-la compleixi el compromís. Algú a Madrid deu estar satisfet que desaparegui de l'agenda la necessitat de la reforma que ha promès realitzar amb urgència en haver vist que el primer pla a Catalunya és el debat policial, o que no es parli de quina mena de justícia és la que condemna a pena de presó un cantant, agradin o no les seves lletres.

El rebuig a la sentència és legítim (diria que necessari), perquè és bo que una societat mostri el seu dissentiment, la seva oposició a tot allò que és injust –en aquest cas tenir preceptes penals contraris a l'article 10 del Conveni Europeu de Drets Humans i a una consolidada jurisprudència del TEDH–. El dissentiment en democràcia és el motor del canvi i la protesta al carrer també és una forma d'expressió legítima i protegida legalment, però la protesta pacífica és també necessària. La minoria violenta que pretén marcar l'agenda cremant, apedregant, o assaltant una comissaria (vandalisme en tots els casos) se situa fora d'aquesta legítima protesta. La policia està obligada a respondre-hi en defensa de l'interès públic. I si en la seva actuació hi ha errades o disfuncions cal investigar-ho a fons actuant en funció de les conclusions d'aquesta investigació, de manera ràpida, transparent i segura; cal saber què ha passat, especialment quan una persona resulta greument ferida, com va ser el cas dimarts passat. Compromís de transparència absoluta en aquest sentit, per part meva i dels Mossos d'Esquadra. Per aquest motiu i en ocasió d'una reunió ja programada amb Amnistia Internacional i amb Irídia des de feia ja molts dies, vaig voler ser-hi en primera persona divendres per tal de fer-los arribar aquest compromís de transparència, celeritat i rigor del Departament d'Interior i del govern de la Generalitat; la investigació estarà en mans de la noia lesionada tan bon punt s'hagi acabat.

Però la investigació concreta d'aquest cas ha d'anar separada del debat sobre el model d'ordre públic, un debat

que per força ha de ser pausat i meditat i el marc en què s'ha de desenvolupar és el Parlament, un nou Parlament encara no constituït a qui correspondrà fer aquest debat que jo encoratjo a fer. Millorem des del consens el que es pugui millorar. Mentre el nou Parlament no es constitueix, m'ofereixo a comparèixer davant la comissió permanent per tal d'aclarir els aspectes que calgui dels fets ocorreguts els darrers dies.

La policia catalana és una institució de tots aquells que vivim a Catalunya, amb total independència de les nostres ideologies, religions o tendències de qualsevol tipus. És la policia de tots i fa molt bona feina. L'actuació policial ha de ser avaluada per la ciutadania, pels mitjans de comunicació i per les institucions, i així és com la mateixa policia ho vol. Però aquesta avaluació constant, i necessària per a la millora, no s'ha de confondre amb el fet de posar-la en dubte amb apriorismes poc objectius.

El desplegament territorial del cos de Mossos d'Esquadra va començar justament a Vic l'any 1994 i han estat vint-i-set anys de bon servei públic. Que els fets de dimarts a Vic siguin també el començament del retrobament de la societat amb els servidors públics que ens defensen a tots.

Publicat a:
-El Punt Avui. Girona 21-02-2021, Pàgina 13
-El Punt Avui. Nacional 21-02-2021, Pàgina 13

Font del document:
http://www.elpuntavui.cat/politica/article/17-politica/1927692-drets-i-llibertats-exercim-los-be.html